

РЕШЕНИЕ

№ 5364

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5486** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на ЗД [фирма], предявена чрез адв. М. Г. срещу решение без номер и без дата, постановено по НАХД № 2853/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-23/16.01.2019г., издадено от В. Н. С., в качеството му на член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, определен на основание чл.10, ал.5 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ с Решение на КФН по протокол № 68 от 21.08.2018г., с което за нарушение по чл.290, ал.2, изр.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. на основание чл.53, чл.27 и чл.83 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, във вр.чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2 вр.чл.644, ал.1, т.2 във връзка с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ, вр. чл.648, ал.1 от КЗ

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – самостоятелни отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Наред с това са наведени оплаквания, че наложеното наказание не съответства на целите, предвидени в чл.12 ЗАНН. Като следващо оплакване в касационната жалба е изведено, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Иска се отмяната на съдебното решение и на наказателното постановление, издадено срещу ЗД [фирма], алтернативно- НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана на такава по чл. 644, ал.1, т.3 КЗ и съответно наложена минимална законова санкция.

Касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява в проведеното публично съдебно заседание по делото.

Ответникът редовно призован, се представлява от юрк.Г. в проведеното публично съдебно заседание по делото, който оспорва касационната жалба и моли оспореното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно по подробно изложени аргументи в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита касационната жалба за неоснователна и недоказана. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да постанови своето решение районният съд е достигнал до следната фактическа обстановка: на 06.03.2018 г. пред ЗД [фирма] е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за увреден лек автомобил. На същата дата са представени доказателства, необходими за установяването на основанието и размера на претенцията. На следващия ден е извършен оглед на автомобила. След тази дата други доказателства застрахователят не е изисквал. На 08.06.2018 г. ползвателят на застрахователната услуга е подал жалба в ЗД [фирма] срещу забавяне на обезщетението по претенцията. Застрахователят е отговорил на жалбата на 25.07.2018 г. като изплаща обезщетението.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това

решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. По делото е установено по категоричен начин, че касаторът е извършил нарушение на правилата установени в чл. 290, ал. 2, изр.2 от КЗ, за което е санкциониран. Съдът е установил фактичката обстановка в оспореното решение, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

Правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на чл. 290, ал. 2, изр. 2 от КЗ. Както правилно е посочил СРС, датата на която е постъпила жалбата свързана с неизплащането на застрахователно обезщетение пред застрахователя е 08.06.2018г. Съобразно цитираната за нарушена разпоредба застрахователят, съответно застрахователният брокер, е длъжен да регистрира, разгледа и отговори на жалбата в срок до един месец от датата на постъпването ѝ, т.е. задължението е било изискуемо до 09.07.2018 г. /първият присъствен ден след 08.07.2018г./, т.е. от 10.07.2018 г. касатора е в нарушение. От доказателствата се установява, че касаторът се е произнесъл на 25.07.2018 г., като е изплатил застрахователното обезщетение. В този смисъл, правилно въззивният съд е приел, че са спазени сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, противно на оплакванията на касатора.

Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644, ал. 2, предл. второ във вр. с ал. 1, т.2 от КЗ, на лице, при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложена от АНО „имуществена санкция” е съобразена с цитираната санкционна норма, в минималния размер. Нарушението на чл. 290, ал. 2 от КЗ е формално, като за съставомерността на същото не се изисква да са настъпили вреди. Изпълнителното деяние на процесното административно нарушение може да бъде осъществено само чрез бездействие - непредприемане от страна на застрахователя на предписаното поведение по чл. 290, ал. 2 от КЗ. Не се установиха достатъчни факти, които да обусловят приложението на чл. 28 от ЗАНН, каквито доводи за приложението на института на маловажния случай навежда касаторът. Съдът не споделя твърденията на касатора, че наложеното административно наказание не съответства на целите, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Наложена имуществена санкция на дружеството, в конкретния случай, е определена на минимума, предвиден в закона, поради което същата съответства на целите, предвидени в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН. Доказателствата по делото не установяват твърдените касационни основания.

Оплакванията в касационната жалба противоречат на доказателствата приобщени по делото, в това число и твърдението за допуснато нарушение на чл.107, ал.2 НПК. Въззивният съд е събрал допустими и относими доказателства в тази насока и задълженията по посочената разпоредба са спазени от съда.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че оспореното решение е постановено и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от

Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XI -ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер и дата, постановено по НАХД № 2853/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] , [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.